

στρέφεται πρὸς τὰ ἄνω καὶ ἀτενίζων τὸν Ληξουριώτην κραυγάζει χαιρεκάκως πρὸς αὐτόν, ἐνῶ τὸ ἀτμόπλοιον ἀπεμακρύνετο :

— 'Αφεντικό, ἔ, ἀφεντικό!... τὸ γαρδέλι εἶναι θηλυκό!

Ὁ Ληξουριώτης τότε, χωρὶς νὰ παραξενευθῇ καθόλου ἐκ τῆς αἰφνιδίας ἐξομολογήσεως τοῦ Ζακυθινοῦ, ὅτι τὸν ἠπάτησε τόσο ἀναιδῶς πωλήσας αὐτῷ θηλυκὴν καρδερίναν ἀντὶ ἀρσενικῆς, τοῦ ἀπαντᾷ μετὰ στεντορείου φωνῆς :

— Σῦρε, μωρὲ σγαρίλιο, 'στὴν ἀγορά!... σῦρε, γυιὰ σου!... ν' ἀλλάξης τὸ τάλληρο... ποῦνε κάλπικο ο ο!...

Πράγματι τὸ γαρδέλι ἦτον θηλυκὸ καὶ τὸ τάλληρο κάλπικο.

Ὁ Ζακυθινὸς ἐνικήθη κατὰ κράτος ἀπὸ τὸν ἀθάνατο Ληξουριώτη.

N. Γ. ΜΑΝΤΖΑΒΙΝΟΣ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΒΟΣΚΟΥ

ΧΑΙ, χαϊ... καὶ σαλάγαε τὰ γαλάρια του
ὁ γιώμορφος βοσκὸς μέσ' στὸ λειβάδι...
Χαϊ, χαϊ... μὲ τὴν ἀγκλίτσα τὰ προβόδαγε
κάθε πουργὸ καὶ κάθε βράδυ - βράδυ...

Χαϊ, χαϊ... τὰ λάγια μὲ τ' ἀσημοκούδουνα...
Μὰ ἐχτές, ἐχτές τί θρηῆνος μέσ' στὰ δάσα;
'Ένας παπᾶς μπροστά, καὶ πίσω ἐφέρνανε,
μιά φτωχικὴ κι' ἀσπροντυμένη κάσα!

Κι' ἀργά, δίχως ψαλμοὺς τὴν ἀνεβάσανε
στὸ ἐρημοκκλησί, ἀπάν' στὰ κορφοβούνια·
κ' ἔρμα ἐβελάζαν θλιβερά τὰ πρόβατα
καὶ θλιβερά ἀντιλάλααν τὰ κουδούνια...

ΡΩΜΟΣ ΦΙΛΥΡΑΣ